

TILLNARRA, v. a. 1. *T. sig*, tillskansa sig genom att narra någon. — Äfv. *Narra till sig*.

TILLNICKA, v. a. 1. (föga brukl.) Genom nickning meddela. *T. någon bifall*.

TILLNÖTA, v. a. 2. Genom nötning jemna, bana, o. s. v. — Äfv. *Nöta till*. — *Tillnötning*, f. 2.

TILLOCKA, v. a. 1. Locka till ett ställe. *Händelsen t-de mycket folk*.

TILLOPP, n. 5. 1) Tillflytning, tillflytande vatten. *T. af vatten. An har sitt t. ifrån ett kärr*. — 2) Besök, som ett större antal af människor gör på ett ställe. *Stort t. af folk. Han har stort t.*, en stor mängd folk löper till honom (för att höra, rådfråga, o. s. v.).

TILLPACKA, v. a. 1. Packa ihop. — Äfv. *Packa till*. — *Tillpackande*, n. 4. o. *Tillpackning*, f. 2.

TILLPASSA, v. a. 1. Passa något till ett annat. — Äfv. *Passa till*. — *Tillpassande*, n. 4. o. *Tillpassning*, f. 2.

TILLPLÄTTA, v. a. 1. Göra platt, plattare. — Äfv. *Platta till*. — *T-s*, v. d. Blifva platt. — *Tillplättning*, f. 2.

TILLPROPPA, v. a. 1. Tappa med propp. — Äfv. *Proppa till*. — *Tillproppande*, n. 4. o. *Tillproppning*, f. 2.

TILLPYNTA, v. a. 1. (fam.) 1) Utstoppa, kläda grann, utspöka. — 2) Ställa till, tilltyga. *Så du blifvit t-d! Illa t.* (Iron.) *Väl, vackert t.*, illa tilltyga.

TILLRA, v. n. 1. (fam.) Rulla. Säges endast om smärre, klotrunda föremål. *Ärten t-de ned. En tår t-de utför hennes kinder*. [Tilra.]

TILLRAFSA, v. a. 1. Hastigt och slarfvigt göra, förfärdiga något. *T. ett bref*. — Äfv. *Rafsa till*.

TILLREDA, v. a. 2. Genom särskilt förfaringssätt (kokning, stekning, blandning, upplösning, o. s. v.) bereda ett ämne till visst bruk. *T. en dryck, ett läkemedel*. — Äfv. stundom *Reda till*. — Syn. Tillaga, Anrätta. — *Tillredande*, n. 4.

TILLREDELSE, f. 3. Handling, anstalt, åtgärd, då något tillredes. *Göra stora t-r till ett kalas*. — Syn. Tillrustning, Anstalt.

TILLREDNING, f. 2. 1) Tillredande. — 2) Se *Tillagning*, 2.

TILLREDS, tillredds, adv. Färdig, i beredskap. *Vara t. med något. Hafva, hålla något t.*

TILLREGLA, v. a. 1. Skjuta regeln för. *T. en dörr*. — Äfv. *Regla till*. — *Tillreglande*, n. 4. o. *Tillregling*, f. 2.

TILLRIDA, v. a. 3. (böjes som *Rida*) Se *Inrida*.

TILLRIKTA, v. a. 1. (boktr.) *T. formen*, göra den i ordning, sedan den är lagd under pressen. — Äfv. *Rikta till*. — *Tillriktning*, f. 2.

TILLROFFA, v. a. 1. *T. sig*, roffa åt sig.

TILLROP, n. 5. Rop till någon. *Vid t. svarade han, att...* — Syn. Anrop.

TILLROPA, v. a. 1. o. 2. Ropa något till en person. *Han t-de honom att stanna*. — Syn. Anropa.

TILLRUSTA, v. a. 1. Göra rustning, förberedelse till något. *T. krig, barnsöl*. — Äfv. *Rusta till*. — *Tillrustande*, n. 4.

TILLRUSTNING, f. 2. 1) Tillrustande. — 2) Hvad som tillrustas eller blifvit tillrustadt. — Syn. Se *Anstalt*.

TILLRYCKA, v. a. 2. *T. sig*, rycka till sig, tillskansa sig.

TILLRYGGA, tillry'gga, adv. (af *Rygg*) Bakåt, tillbaka. *Vika t.* — Skrifves äfv. *Till rygga*.

TILLRYGGALÄGGA, v. a. 2. (böjes som *Lägga*) Fullborda en viss rörelse eller genomleva en viss tid. *Vi ha t-lagt 20 mil. Han har i dag t-lagt 60 år*. — Äfv. *Lägga till rygga*. — *Tillryggaläggande*, n. 4.

TILLRÅDA, v. a. 2. Råda en till något. *T. någon ett annat förfaringssätt. Jag tillrådde honom att sluta*. — Syn. Tillstyrka. — *Tillrådande*, n. 4.

TILLRÅDAN, f. sing. indef. Råd, som gifves en person att göra något. *Han gjorde det utan min t.*

TILLRÄCKLIG, a. 2. Som räcker till, är nog, tillfyllest. *T. föda*.

TILLRÄCKLIGEN, adv. Se *Tillräckligt*, adv.

TILLRÄCKLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara tillräcklig.

TILLRÄCKLIGT, adv. Så att det räcker till, är nog; tillfyllest. *T. stor*.

TILLRÄKNA, v. a. 1. 1) Räkna och tilldela. *Pengarne blefvo honom t-de*. — 2) (fig.) Förklara någon för upphofsman till en handling och delaktig af dess följder. *Man kan ej t. den vansinnige, hvad han gör. Jag t-r honom det som ett fel*. — Syn. Tillskrifva, Tillägga, Tilldela, Lägga till last.

TILLRÄKNANDE, n. 4. och

TILLRÄKNING, f. 2. Ett omdöme, hvarigenom någon förklaras för upphofsman till en handling och delaktig af dess följder.

TILLRÄTTAFÖRA, v. a. 2. Föra till rätta. Se *Rätt*, I, 7.

TILLRÄTTASKAFFA, v. a. 1. Laga, att något kommer till rätta, återfås. — Äfv. *Skaffa till rätta*. — *Tillrättaskaffande*, n. 4.

TILLRÄTTASTÄLLA, v. a. 2. Åter ställa i ordning, i lag, i skick. — Äfv. *Ställa till rätta*. — *Tillrättaställande*, n. 4.

TILLRÄTTAVISA, v. a. 1. o. 2. 1) Visa någon på rätta vägen. — 2) (fig.) a) Leda till det rätta. — Äfv. (för begge bem.) *Visa till rätta*. — b) (fam.) Med bestraffande ord förhålla en något. — Syn. Alfreda, Snäsa, Afsnäsa, Lexa upp. — *Tillrättavisande*, n. 4.

TILLRÄTTAVISNING, f. 2. 1) Handlingen, då man tillrättavisar någon. — 2) Ord, uttryck, hvarmed detta sker.

TILLRÖRA, v. a. 2. Hopröra till något visst bruk. — Äfv. *Röra till*.

TILLS, adv. Har samma betydelse som prep. *Till*, och brukas i fråga om tid. *T. i morgon. T. om fredag. T. efter midnatten. T. vidare*, på obestämd tid. — Nyttjas äfv. någon gång i fråga om ställe, t. ex.: *T. hit, t. dit*. — Häraf *Hittills*, *Dittills*, *Hitintills*. — *Konj.* Se *Till dess* (under *Till*). *Vänta, t. det blir vackert väder*. [Tils.]

TILLSAMMANS, adv. (af *Till* och genit. *Sammans*, af *Samman*, församling) 1) I sällskap, i förening. *Bo, lefva, vara t. De förblefvo t. Vi voro några vänner t.* — 2) I gemenskap, gemensamt. *De ha trädgården t.* — 3) Sammanlagdt, i en summa. *T. fyratio riksdaler*. Jfr. *Samman*.

TILLSATS, ti'llsatts, m. 3. 1) Hvad som tillsättes eller blifvit tillsatt; tillsatt stycke. *T. i en blandning, i mynt eller metaller. T. i en skrift*,